

R.P.R.

BIBLIOTECA CENTRALA
A
UNIVERSITAȚII
DIN
BUCUREȘTI

No. Curent 43556 Format.....

No. Inventar 44812 Anul.....

Secția..... Raftul.....

ION GORUN

CÂTE-VA
VERSURI

—
BUCUREȘTI

1901

Inv. A. 19827

ION GORUN

Cota 43554

*Domn. Ion Bogdan
prieteniului de odinioară
1881-1901
• Ion Gorun
M. T. Flore*

CÂTE-VA

VERSURÎ **bonațiunea**
ION BOGDAN

44872

BUCUREȘTI

1901

CONTROL 1953

Biblioteca Centrală Universitară
"Carol I" București
Cota 43554

PC 110/09

B.C.U. Bucuresti

C44872

CÂTE-VA VERSURÎ

PĂRERI DIFERITE

(H. Heine).

(Soarele zice :)

*De razele mele ce-ți pasă?
Al soarelui drept, din buni-străbuni,
E să lumineze pe răi și buni,
Și firea alt-fel nu mă lasă.*

*De razele mele ce-ți pasă?
Tu vezi-ți mai bine de datorii,
Ia-ți o nevestă și fă copii,
Fii om așezat și cu casă.*

*Căci firea alt-fel nu mă lasă :
Răsar pe cer și asfințesc,
De urît une-orî spre pământ privesc ;
De razele mele ce-ți pasă ?*

(Poetul zice :)

*Aceasta-î tocmaî o virtute
Că raza pot să ți-o suport,
Lumina tinereții vecinici
Ce-ar învia un suflet mort !*

*Frumsețea asta orbitoare,
Fericitoarea asta pară...
Dar... mi se 'ntunecă vederea,
Umbre de noapte mă 'mpresoară...*

(Corul maimuțelor :)

*Maimuțe suntem
Și să ne 'nholbăm ne place
La soare cât vrem —
Și n'are ce ne face.*

(Corul broaștelor :)

*In apă, în apă,
Mai bine-î în apă ;
Apa-î răcoritoare.
Aicea stăm
Și ne bucurăm
Cât vrem, de raze de soare.*

(Corul sobolilor :)

*Ce tot spun oamenii prostii
De raze și lumini de soare ? !
Simțim călduri gâdălitoare,
Ne scărpinăm, ș'atâta ni-î.*

(Un licurici zice :)

*Soarele-adică ce se crede
C'o scurtă zi pe cer se vede ?
Eū nu-s așa făr' de-obrăzare —
Și-s și eū o lumină mare,
Șpre inserare !*

BALADA DOMNIȘOAREI

S'aprinde cerul ca un rug
Spre răsărit de soare ;
Țăraniî harniciî ies la plug
Pe negrele ogoare.

Iși fac o cruce, și-și măi fac
O cruce-a doua oară ;
Deja-î privește din iatac
A casei domnișoară.

S'a svârcolit o noapte 'n pat
In gânduri tănuite,
Iși simte pieptul sbuciumat
Și tîmplele 'ncălzite.

Alesul ei, al ei amant
A fost la ei ș'aseară
S'a fost atîta de șarmant
Cât a 'ncântat-o iară.

Ca 'ntotdaun' așa și ieri
A fost atît de-amabil,
Și-n port ca și în manieri
Era ireproșabil.

Deși la buze-î cam arap
Și-î cam ieșit în umeri
Și firele de păr din cap
Aî sta să i le numeri, —

Ca el, îți jur, nu veî afla
Bărbat cu-așa prestanță
Nicî să se știe îmbrăca
Cu-atîta eleganță.

Căci și de-a fost el cam berbant
Și-î ofilit, sărmanul,
Tot el rămâne mai galant
In tot Teleormanul.

La toamn' — așa a zis papa —
Când grâul și-l va vinde
Și zestrea i-o va număra,
In mreajă mi-l va prinde.

Ș'atunci, și nunta e aci ;
Ah, câtă fericire !
Când la biseric'or porni,
Mireasă ea, el mire...

— Ah, trageți brazda mai curând,
Să crească spicul mare,
Să umple tata rând pe rând
Și poduri și hambare !...

.

De raze calde s'a umplut
Pământul tot și cerul,—
De-acuma n'o să treacă mult
Și-î vine iar monșorul.

In raze calde e coprins
Pământul tot pe-afară ;
Țăranii boii-n jug și-au prins,
Asudă greū, -- și ară.

BALADA CAVALERULUI

Se pleacă soarele 'ntr'amurg ;
Tăranii staū, —se 'ndoaie
Și-și sterg sudorile ce curg
Pe fețe, ca o ploaie.

Se duse și ziua de azi,
Se-ntunecă iar cerul...

Din somnul său de dup'amiază
S'a deșteptat boerul.

Pleoapele i se desprind
Cu greū și-s înroșite,
Iși simte capul vijiind,
Picioarele-amorțite.

Căci toată sear'a ascultat
La game și la triluri
Și toată noaptea a danțat
Bostonuri și cadriluri.

De-abea avea câte-un moment,
Prin colțuri de ferestre
Să facă câte-un compliment
La fetele cu zestre.

Căci cel mai căutat era
Din cât era salonul,
Cum numai el se pricepea
Să ducă cotilionul.

Și-acum, de-atâtea sărituri,
De-atâta oboseală,
Simțea de pe la 'ncheieturi
Un fel de toropeală...

De la fereastră, plictisit,
Privind, ș'acu asudă...

Pe drum, spre casă aū pornit
Țăranii rupi de trudă.

Ah, iată, ăștia-s fericiți,
Se duc ca să se culce ; —
Sunt, poate, și ei obosiți,
Dar somnul le e dulce.

Pe când sărmanul cavaler
Nu-i va simți dulceața...
La bal l-așteaptă iar și-l cer...
— Uă ! ce grea e viața !

EGOISM

Maestrul, care și-a propus
Să ducă lumea înainte,
Eu îl slăvesc, când îi ascult
Profeticele lui cuvinte :

44872
«Sfărmași condee ruginite,
«Voi toți ce triști vă plângeți dorul,
«Și nu vedeți cum se ridică
«În fața voastră viitorul,

BIBLIOTECA
CENTRALĂ
UNIVERSITARĂ "CAROL I"
BUCUREȘTI

«Când tuturor va fi ușoară
«Viața dusă azi din greș»...
— Te înțeleg, dar plâng, maestre,
Căci viitorul, — nu-î al meu !

PESIMIST

In toïul lumiï sgomotoase,
Urmaş al marilor poeţi,
Tu ai pornit, drept înainte
Privind cu ochii îndrăzneţi.

In greul luptei fără preget
Nu te temeai să fii răpus :
Cu sfântul ideal in suflet
Nălţai privirea ta in sus.

Dar împrejurul tău ecouri
De sbucium fără de folos
Te-aŭ amăgit, de la o vreme,
Ca ochii să-ți cobori în jos;

Și de atunci, pe zi ce trece
Iluziile ți le strângi,
Și spre trecutele speranțe
Întorci privirea ta și plângi.

C R I S T

— DOUÉ SONETE —

I.

Când putredă întreaga omenire
De răni era și până 'n suflet plină,
Cât își zicea : mântuitor să-î vină
Nu om putea, ci o dumnezeire,

Crist a venit. Dar ea 'n inchipuire,
Pe Crist scăldat în raze de lumină
Și coborit din lumea cea senină
Așa l'a vrut, — punându-l peste fire.

Și-atunci și-a zis această turmă : iată,
Ni se părea viața blestemată,
Dar ca și noi, un dumnezeu o poartă.

Atât aș scos din nalte 'nvățăminte,—
Și re'mpăcați cu blestemata soartă,
S'aș pus pe tras la vechiul jug nainte.

II.

O Crist, o sânge înzadar vărsat,
In lumea ce gema de rău și jale
Aï vrut s'aruncî lumina minții tale
Și dragostea din sufletu-ți bogat.

Aï vrut pe om să-l smulgă din greu păcat
Și pașii să-i îndrepti spre-o nouă cale
Afară din a plângerilor vale
Și unde ori-ce lanț s'ar fi sfărmat.

Te-a 'mpresurat mulțimea ta creștină.
«Urmează-mă» i-ai zis, așa ai vrut,
Și-n loc să te urmeze, ea se 'nchină!

Erai prea sus, de dênșii prea departe,
Ei nu te-au înțeles, și au făcut
Din vecinic adevăr, — credinți deșarte!

M O I S E

Orb, gârbov și nenorocit,
Bătrânul Moise, cerșetorul,
În drumu-î zilnic a pornit ;
Abea-și mai târâe piciorul,
Și se oprește 'n ori-ce prag
Lovind în pietro c'un toiag.

Lovind în piatră c'un toiag
Profetul Moise-odinioară
Deschis-a neamului pribeag
Și însetat, de sta să moară,
Îsvorul rece, cristalin,
Alinător de-atâta chin.

I-a alinat al setei chin ;
Avea pe-atunci și piatra milă
De-al însetatului suspin ;
Dar azi, din bulgării de-argilă
Ce inimile 'nlocuiesc,—
Nici lacrimi nu mai isvorăsc.

IRONIE

Când aŭ tăcut în jur de mine toate
El se deșteaptă, gândul singuratic,
Și mă răpește 'n mersul lui estatic,
Cum stau, cu capul răzămat de coate,—

Să merg, urmându-î mersul enigmatic,
Să scotocesc cu el, dacă se poate
Un înțeles din lumea asta scoate,—
...Și-mi țipă 'n creeri sbuciumu-î sălba-
[tic...

Afară urlă vijelia cruntă...
— E sufletul naturii disperate?—
Cum piatra rece aprig o înfruntă

O fi 'ntrebând poate și ea de rostul
Atâtor sbuciumări, și care-i prostul
Ce-așteaptă adevăr să i s'arate ?

CE-AM AȘTEPTAT...

Visam... în jurul meu noroi și ceață,
Și până 'n glesne înglodat pășiam,
Mergeam.. și nu mai știu unde mergeam
Dar suferiam, chemând o altă viață...

Sperând mereu, din greu amar luptam
Luptând în noapte, dalba dimineață
Mă amăgia cu purpuria-î față
Și mă chema... de unde ? n' o vedeam.

M'am deșteptat atunci... era lumină,
Lumina dimineții purpuri,
De soare casa 'ntreagă-mi era plină...

Și totuși sufletu-mi amar suspină —
O soare, soare, pentru ce mă vii?...
Ce-am așteptat, în veci n'o să mă vină...

CU MINE SINGUR...

Din lanțul nesfârșit de vieți, verigă,
Mă sbucium, și cu mine lanțul geme ;
N'aud în jurul meu de cât blesteme
Și răgușite voci amar cum strigă.

Și totuși fie-care cum se teme
Când ghiara morții gata-î să se 'nfigă,—
Iar din viaț'o clipă de câștigă,
Cum uită nesfârșirea s'o mai cheme,

Și cum în minte-și cat'o mângăiere,
Și cum și-o face-atunci, zicându-și : lasă,
Lanțu-î etern, numai veriga pîere !

Problema ast-fel crede c'o desleagă,—
Dar de filosofia ta ce-mî pasă !—
Cu mine singur pîere lumea 'ntreagă !

DIN LEAGĂN...

Din leagăn micul copilăş
In plâns amar a izbucnit
Şi mama ce nu i-a făcut
Să-l vază iarăş liniştit ?

A încercat acuma tot
Ce poate născoci o mamă ;
Zadarnic ; cântec, mângăieri,
Micuţul nu le ia in samă. —

De sigur, el a bănuit
Ce-î viața, 'n mintea lui de-o zi,
Ș'a plânga dac'a început
E că incede a trăi...

ZĂDĂRNICIE

O viață 'ntreagă aș trăit :
S'aș bucurat, aș suferit,
Aș plâns în foc nepotolit,
S'aș ris și-n hohot alte-ori ;
Adesea fost-aș fericiți,
Și s'aș crezut nenorociți
Și fără leac de multe ori.

Și oameni mulți aș cunoscut
Și țară multă aș văzut
Și mulți și multe le-aș plăcut
Din câte-n lume se 'ntălnesc ;
De multe aș rămas uimiți,
De multe iarăș amăriți
Din câte-n ea se făptuesc.

Ce-î fals și ce-î adevărat
Aă cunoscut, aă judecat,
Aă înțeles, s'aă înșelat,
De alții înșelați aă fost ;
Și câte patimi ne muncesc
Și tot ce este pământesc
Aă învățat ca pe de rost.

Ș'acuma, când s'aă întâlnit
De la apus și răsărit,
Cum față-n față s'aă oprit
Rămân așa cu gândul dus—
Și amintirile-și adună...
Din tot, ce-î vrednic să se spună ?
...Și nu găsesc nimic de spus.

ZORI TRISTE

In zarea oarbă se arată
O slabă dungă fumurie, —
Mai tristă azi ca niciodată
Vestește ziua ce-o să vie.

Ce rândueli neesplicate
Urmează-n veci acelaș joc,
Să fie zile 'ntunecate
Cum sunt vieți fără noroc ?

Dar de cât zile fără soare
Și de cât traiul chinuit,
De ce n'ar fi măi bine oare
O noapte fără de sfirșit ?

UN CÂNTEC VECHIU

Din vremi trecute-un cântec știu, —
Mi l'am adus aminte
Pe când mi-e sufletul pustiü
Ș'aș vrea să mi-l alinte.

Un cântec știu... îl am aci
In minte și pe limbă,
Dar, cum încerc a-l tălmăci,
De ce așa se schimbă ?

Un cântec vesel, optimist,
Il știu... era odată...
Cum îl încep, azi sună trist,
Din inima 'ncelestată.

MEMENTO

Cum țipă și se tânguește
Azi crivățul nemiluit,—
Par'că-i un glas ce altă dată
Eă unde-va l'am auzit.

De mult... era o 'nmormintare
Pe cine oare-l îngropa?
... Da, — știu ; și țipetul cel jalnic
Alt nimeni nu-l mai auzea...

El răsuna numai în mine,
Pe când mi-era gura 'ncleștată...
Pe cine plânge vântul astă-zî
Cu tânguirea-î disperată ?

A VIETȚII TAINĂ

Dela fereastră a zărit
Un stol de corbî pe sus :
E iarna care a venit
Gonindu-î spre apus.

E iarnă... tinărul poet
La piept își strânge haina :
— Mă duc și las, își zice 'ncet,
Nedeslegată taina...

2

Din stol un corb a obosit
Și cade la o parte...
Pe drum sfirșitul și-a găsit,
Ceilalți, — trec mai departe!

POVESTE VECHĂ

Era stingher și părăsit
Și lumea îi părea pustie,
Cât se 'ntreba : la ce să fie
Și traiul ăsta născocit ?

O dată numai i-a zimbit
O fericire nesperată :
Când a iubit întâiaș dată
Și 'ntâi când s'a crezut iubit.

Și-atuncea și-a închipuit
Că a vieții grea problemă
A rezolvat-o 'ntr'o poemă,
Și-o clipă fost-a fericit...

Ce să mă spun?... nu s'a 'mplinit
Visul atunci și niciodată...
Problema-î tot nedeslegată,—
Poema însă, s'a sfârșit.

NUMAI O DATĂ

Când cu inima zdrobită
A rămas bietul artist,
Din viața-î pustiită
A făcut un cântec trist.

L'a făcut doar pentru dînsul, —
Ea, era de mult departe...
Răsuna zadarnic plînsul
Și oftările-î deșarte.

Dar de cum a tremurat
Ultimu-î acord pe harfă
Cântecul i l-aŭ luat
Cum se ia in târg o marfă.

Azi îl știe lumea toată
Toți și-l spun de-atâtea ori,—
El, — l'a spus numai o dată,
Cum numai odată mori.

UNUI NOŪ NĂSCUT

Dar ce-a vrut stăpânul durerii
Acel ce viețile 'mparte,
Când din ale noastre mizerii
Iți dete și ție o parte ?

I-a fost poate milă de lume
De chinul cel mult ce-î aci,
Și poate voit-a anume
Și altui a-l măi împărți...

O nu ! nu e asta simțirea
De care natura ascultă...
Cu cât a sporit omenirea
Mizeria-î și ea mai multă...

ACEIAȘI SOARTĂ

Au fost prieteni, până când
S'au despărțit la o răscruce,
Căci fie-care-avea în gând
O altă cale să apuce :

Intâiul, un poet, visa
Sirene, nimfe legendare, —
Și dar, crezând a le afla,
Nebun, s'a aruncat în mare.

Iar celălalt fu ispitit
De glorie și de renume, —
Crezându-se măi iscusit,
Nebun, s'a aruncat în lume.

ILUZIE

O noapte'ntreagă el ar sta
Și zece nopți de-arindul
Cu ochii ațintiți așa
Și țintuit cu gândul.

In visuri sterpe de noroc
Copiii și nebunii
Se 'mbat' așa de ochi de foc
Și de lumina lunii.

Se îmbat' așa — și nici nu știu
Ce-î inima de fată
Și că un bulgăre pustiū
È luna adorată.

NOSTALGIE

Muncit de mult de-un dor nebun,
Un dor cum n'aș putea să spun,
Pribegii pași mî-am îndreptat
Spre locul scump și depărtat,
Spre locul tăinic și iubit
In care am copilărit,
Ce-n visuri când mă urmărea
Un raiu pierdut mi se părea...

Și am rămas nemângăiat,
Cum toate, toate s'au schimbat...

Din câte-n vis m'aŭ urmărit,
Nimica n'am mai regăsit,
Nici cerul blând și mângăios,
Nici cânt de pasăre duios,
Nici farmecul iubitei lunci, —
Nici inima ce-aveam atunci.

LIBRĂRIE
CĂRŢI
MĂRIN

CÂNTEC DE TOAMNĂ

Cum sbor departe rândunele
Rămâi cu ochii duşi la ele....

De-atâtea ori le-ai mai văzut
Cum au plecat şi s'au pierdut
In zarea unui cer mai blând,
Din aripă fine fluturând, —

Și totuși stai așa măhnit,
Cu ochii 'ntorși spre răsărit.

Căci ce mai vezi pierind în vânt
Iluziile tale sunt,
Și tinerețe și iubire
Și-nchipuiri de fericire.

Și dacă, cu-altă primă-vară,
Veni-vor rândunele iară,
Așa cum ai plecat pe rind
Din aripă fine fluturând, —

Al vieții fir mereu se toarce
Și niciodată nu se 'ntoarce ;

Și de-aă pierit, s'aă dus pe veci,
În depărtări pustii și reci,
Și tinerețe și iubire
Și-nchipuiri de fericire.

Și toate cum ai fost vor fi,
Tu singur nu te-î regăsi ;
Și toate cum ai fost rămân,
Tu : tot mai singur, mai bătrân.

CE MULT...

Ți-aduci tu aminte... atuncea,
Când frunza abea încolțise
Mergeam împreună de mână,
Cu mintea 'mbătătată de vise.

Era înspre zori ; după dealuri
Abia se zărea o lumină,
Dar inima noastră, iubito,
De soare era așa plină...

Ziceam noi ceva ? ții tu minte ?
Tăceam... dar atât ce-am vorbit
Privindu-ne cu 'nduioșare...
Și par'că din drum ne-am oprit...

Pe urmă... ce mult e de-atuncea !
La poalele unui colnic
Credință pe veci ne jurarăm...
... Să zicem că n'a fost nimic !

CINE ȘTIE

Odată, de mult, nu știu bine...
Orî poate că n'a fost de mult,
Saû de s'a 'ntâmplat chiar cu mine,
Orî altul îmi spune ș'ascult :

Eraû doî... iar vechea poveste !
Azi, nu mai știu care anume,
Dar unul din ei nu mai este,
Iar cellalt e singur pe lume.

S'acum ei s'așteaptă să-și vie ; —
Din negura care-i desparte
Se chiamă mereu...

Cine știe

S'o spună de-acu mai departe.

TRECUTE VREMURI...

Hârtii uitate răsfoind,
M'am regăsit de mult trăind,
Iubind, plângând, nădăjduind...
M'am regăsit ? sau mi se pare?
Căci astă-zî, ce schimbare !

De dragoste și dor plânceam,
Căci desnădăjduit iubeam
Ș'o suferință, îmi ziceam,
Mai mare, nu se poate, —
Dar astă-zî, rid de toate.

Iar mai târziu m'am mângăiat
Și inima mi-am înălțat
Spre idealuri, — inspirat
De bun, frumos, dreptate, —
Dar azi, le plâng pe toate.

ALT CÂNTEC

De-atâtea vecinici tânguiră
Iubita e 'ntristată, —
Un cântec vesel ar dori
Să-î cânt macar odată.

Și cântecul de-mă este trist,
Alt-fel o voi pe ea, —
Deci strunele îmi potrivesc
Și 'ncep povestea-așa :

«Aū fost odată el și ea
Și s'aū iubit nespūs »...
— Ș'apoi ? — Nu are alt sfârșit
Povestea ce ți-am spus ; —

Un cântec vesel mă-aī cerut,
Ș'aicea m'am oprit, —
Căci ori-ce cântec este trist
Când are un sfârșit.

T Â R Z I Ū

Ți-aducă aminte câte-odată,
Când stai cu sufletul pustiū,
De-o vorbă 'n seamă nebăgată
Odiñoară, și 'ngropată
In al trecutului sicriū.

Ți-aducă aminte și ai vrea
Ca cine-va să Ți-o mai spună,
Și înc'odată-n voia ta
Să poți de dēnsa asculta
Și nu de mintea ta nebună.

Și eă ades' când staă așă
Cu gândurile 'n rătăcire,
Aud un glas : «o nu pleca,
Aici e fericirea ta,
Depart-e-ă jale și-amăgire...»

Ți-aduci aminte câte-odată,
Când stai cu sufletul pustiă,
De-o vorbă'n seamă nebăgată
Odinioară, și uitată, —
Ți-aduci aminte... prea târziă.

VECINICA ISTORIE

S'o întâlnești s'a întâmplat
Și s'a 'ntâmpnat să-ți placă ;—
De întâmplări este legat
Destinul orî-cărui bărbat
Și cine ce-o să-ți facă ?

Și s'a 'ntâmpnat ca să nu-îplaci,—
Așa ți-o fi fost data,
Orî poate nu știi să te-mbraci,
Sau ei nu poți rochiî să-î faci,—
Îți face nazuri fata.

Fiind silit să te lipsești
De nași, cumetri, socri,
De nu poți neamul să-ti sporești
Te-apucă atunci să inmulțești
Poetii mediocri.

I.

O, spune-mi ce zic ochii tăi,
Căci nu mai știu citi în ei,
M'ai desvățat să-î înțeleg...
Ce gânduri ard în al lor foc,
Că mă iubești, că îți bați joc?
Viața, moartea s'o aleg?

I-am întrebat așa smerit
Și-atât de dulce mă-aș zimbit,
Cum numai tu știți să zimbești.
O, spune, nu-î adevărat?
M'am înșelat, m'aș înșelat?
Nu mă-aș spus ei că mă iubești?

Și dacă nu-î adevărat
De ce atuncea m'ai lăsat,
 In năluciri să mă alint ?
La ce să mă mai pierd în ei !
Nu-mi spune ce zic ochii tăi,
 Căci ori-ce ar zice, știu că mint.

II.

Cum aş putea, cum aş putea,
Să mi te smulg din minte,
Din inimă să mi te smulg
Să fim ca mai 'nainte.

Un nume numai tu să-mi fii
Şi eă ție un nume,
Să nu se 'ncrucişeze-n veci
A noastre căi în lume ;

Nenorocire să nu poţi
Să năruî peste mine,
Şi eă, cu gândul liniştit,
Să pot să-ţi vreaă tot bine.

III.

Sfânta mea dragoste curată
Arunc'o de la tine ;
De dragoste—aşa-î, femeie ?—
Sunt drumurile pline.

Şi din mulţimea lor comună
Alege-vei odată, —
Uşor te vei despăgubi
De dragostea-mă curată.

Nici nu mă vreaŭ să ți-o închin
De-acum uitată-ți fie ! —
Mă bine tu vei fi știind
Ce ți se cade ție...

IV.

Nedrept n'am fost, dar am fost rău
Și gândul mult mă ceartă ;
Te-am blestemat, pe tine, eă !
Iubita mea, mă iartă...

Voă ispăși păcatul meă
Viața mea întreagă
Căci suferi-voă așa greă
Pe cât îmi ești de dragă.

De și te voă purta mereă
In suflet, ca pe-o rană
Nici ție, nici lui Dumnezeuă,
N'oi cere 'n veci pomană.

Nu-ți pese ! tu pe drumul teă
Te du tot înainte,
Pe mine, ca pe un vis răă
Ștergându-mă din minte.

EPILOG

I.

Amoru-mă trist l'am îngropat
In inimă pe veci,
Supus porunciî ce mi-aî dat
Cu vorbe dulcî și recî.

Dar în zadar ! neincetat
Se sbuciumă 'n sicriû ; —
Amoru-mă trist l'am îngropat
L'am îngropat de viû.

II.

Când voi sta 'ntins cu fața 'n sus
Pe piept mânilor cruce,
De-o vorbă tristă ce ți-am spus
Aminte-ți vei aduce.

Veți ști că trebuia să mor —
De viață-mă era silă —
Ci eu voi sta nepăsător
Când ție-ți va fi milă.

Nici geana nu-mă va tremura
Să-ți mai cerșesc privirea,
Ca ceara albă fața mea
Nu-mă va trăda iubirea.

În urma mea se va isbi
A vecinicii poartă, —
Amorul stins va odihni
În inima mea moartă.

LA CE...

Nebun! par'că-s străin de lume
Orî nu-s pătruns de înțelesu-î!
Cu-amorul meu să mă înghesuî,
Când între noi nu 'ncap nici glume,
Când totul, — totul ne desparte,
Când noaptea-î pururea departe
De strălucirea dimineții, —
Când eũ-s al morții, ea a vieții!

Vă risipiți, smintite gânduri!
Rămână-mi mintea stăpânită

De-nchipuirea liniștită
A casei ce-mă gătesc din scânduri.
Numai mormântul nu te minte ;
La ce zadarnice cuvinte
Aș mai rima în contra sorții
Când ea-î a vieții, eă al morții !

DESPĂRȚIRE

De și ne despărțim pe veci de-acu,
Știi că rămâi mereu nedespărțită
De inima-mi, de amoru-ți otrăvită,
Nenorocirea vieții mele, tu.

Și totuși plecî atât de liniștită
Ca și când s'ar fi șters tot, tot ce fu,—
Și sec e ochiul ce mă cunosc
Privirea ce m'aduse 'n rea ispită.

Astfel de plecî, îți zic și eă: te du,
Te du și-mă lasă viața pustiită
Să plâng amar chemându-te, iubită,
Să mă zdrobesc de nenduratul *nu*,

Știind că n'o să te măi vėd de-acu,—
Dar tot simțindu-te nedespărțită
De inima-mi de-amoru-ți otrăvită,
Nenorocirea vieții mele, tu.

MAI APROAPE...

M'am tânguit că-mă ești așa departe,—
Și tu de tânguirea-mă auzind :
— „Departele sunt ? O stradă ne des-
[parte...“
Așa ai zis, și ai sfârșit rîzînd.

O glumă-ți pare azi ce îți vorbesc,
Dar mâine poate-om fi și mai aproape,—
Când nu vei ști nici dacă mai trăesc
Și nu vei ști nici unde-o să mă 'n-
groape, —

Căci poate-odată tot vei rătăci
Prin preajma casei mele — cine știe?—
Un stânjén de pământ ne-o despărți,
Un stânjén... și o 'ntreagă vecinicie.

POST MORTEM

Și dacă cu moartea mă știu că-s legat,
Cu dânsa de-acuma mă simt împăcat ;
În suflet n'am nici o părere de rău, —
De jalea ta numai mă-e sufletul greu.

Tăcere în casă și șoapte p'afară...
În juru-mă ard pacinic făclii lungi de
[ceară ;
Se strâng curioșii cu fețele triste,
Cucoanele ochii-și ascund sub batiste ;

Ci tu stai de-oparte uimită și mută,
Pustiū fără margini ți-e lumea tăcută,
Privirea ți-e seacă, pierdut al tău gând...
Un clopot s'aude departe plângend,
Și-ți zice că-n veci nu mă voi deștepta...
Imi vine să plâng de durerea ta.

In casa-mi de scânduri acuma mă 'ncuie,
Se bate ciocanul lugubru pe cuie,
Un vaet se naltă, prelung, năbușit:
O soră mă plânge sub vĕlu-î cernit...
Acum mă ridică opt brațe pe sus
Și calea se-ncepe la cei care nu-s.

Doi oameni în fracuri, căciuli de-amiral
Gătiți în costume de trist carnaval
Cosciugu-mi ridică 'n trăsura pe brațe,—
Pe capră o altă lugubră paiață
Pornește trăsura funebră la pas...

Un cioclu în urmă răzleț a rămas,
Așază o scară, se urcă posac...
Pe rând de pe o poartă incet se desfac
Postavuri cernite și albele bârne, —
Un alt mort le-așteaptă la porți să-î
[atârne.

Convoïul la locul de-odihn' a ajuns,—
Un frate-și măi șterge-acum ochii 'n-
[tr'ascuns,
Pe când cântărețul pe nas și subțire,
Măi cântă o «Vecinica lui pomenire»...
Și slujba o 'nchee preotul solemn,
Se lasă în groapă cosciugul de lemn,—

O par'că te vĕd cum, trezită p'o clipă
Atunci simți cum largă a morții aripă
Sĕ 'ntinde pe tot ce-a ta lume era,—
... Și plâng, și plâng de durerea ta.

DIN GLUMĂ

Bătrânul dascăl mă uimește
Cu multa lui învățătură, —
Asară însă c'o 'ntrebare
L'am pus în mare 'ncurcătură.

Că toate sunt deșertăciune
Zic filosofii și poeții, —
Dar totuși, pentru ca să placă,
Ce face farmecul vieții ?

Bătrânul dascăl increțindu-și
Pleșuva frunte de 'nvățat,
Cu ochii pironiți în carte
Răspuns nici unul nu mî-a dat.

Eû am tăcut așa o vreme,
M'am ridicat apoi cu milă
Și am plecat. — Pe scară, iată,
A dascălului meu copilă...

Și se uita așa șireată,
Cât am luat-o după gât
S'o 'ntreb, din glumă, și pe dînsa, —
Și ea, — mî-a spus numai de cât.

O CLIPĂ

Trece flăcăul pe stradă, —
Prin aer dragostea trece ; —
De la fereastră-l petrece
Și numai lui ochii-și dă pradă
Fetița, — o floare de crin, —
Și gura-î nimic nu grăește,
Ci numai cu ochii vorbește :
— O vino, vin !

El stă și se uită la fată,
Fetița roșește ca focul

Și fuge... «Ah, unde-î norocul?...
De nu mi te-arăți înc'odată
Mă duc și n'o să mai viū»...
O clipă, atât s'a oprit
Și trece pe unde-a venit...
— Târziū, târziū!

MINCIUNI

Cu părul negru răsfirat
Și cu obrazu 'nvăpăiat
Pe pieptu-mi capul ți-ai lăsat ;

Și-atât de dulce ciripești
Când juri ce mult tu mă iubești
Că-n veci n'o să mă părăsești...

O draga mea, nu te mira
Că lângă tine staŭ așa
Și mă gândesc la alt-ceva :

... Mă-aduc aminte de demult
Când îmi plăcea așa de mult
Minciuni și basme să ascult.

PALIDE ROZE

Palide roze-ți alegi din grămada de flori,
Șterse icoane re'nvie în ochi visători...

Fost-a de mult ? Niciodată par'că n'a fost,
Ori o poveste de mult învățată de rost...
Fost-a un vis, saū aevea odată era
Brațul vinjos care 'n brațe-așa bine strân-

Ochii ceî vii, pătimași, ca și buzele dulci,
Pieptul pe care-așa blând era capul
[să-ți culci,

Vorba duiioasă — un cântec, — și zîmbe-
[tul lui
... N'a fost atunci, și ca dînsul azi ni-
[menea nu-î...

Viū ți-l închipui acum, par'că-l vezi iar
[aici,
Numai prin minte, femeie, nu-ți trece
[să-ți zici :
Neagră de roșie roză, o tinăr frumos,
Neagr'a fost clipa ce 'n calea-mi fatală
[te-a scos !

Unde sunt rozele roșii ca buzele lui ?
Palide roze îți place la sinu-ți să puî.

CEA MAI BUNĂ...

Nu mă eram copii acum ;
Fără să știm, ne eram dragi
Și-n fie-care zi la drum
Porneam în vale după fragi.

Era atâta de zglobie,
Iar eă sfios și așezat,
Uitam de fragi și de câmpie
Și s'o sărut iar am uitat.

La fragi de-atunci am fost ades
Și nu le mai uitam prin foi,
Și sărutări câte-am cules
Pe buze dulci, subțiri sau moi.

Zadarnic însă lumea 'ntreagă
O umbli vrând mereu s'alegă,
Căci vecinic cea mai bună fragă
E cea pe care n'o culegă.

IN SATUL MEŪ...

In satul meŭ sunt case mici
Cu ziduri vechi, cu ştreşini joase,
Nu sunt palate ca aici,
Ferestre mari şi luminoase.

In satul meŭ e praf de drum,
Sara-ŭ pustiŭ, nici o lumină, —
Aci-ŭ ca ziua şi acum,
De oameni veseli strada-ŭ plină.

Aci-î frumos, ș'așa de bine
Mî-ar fi să staî aici mereu...
De ce sunt trist?... nu știu ce-mî vine,—
Mî-e dor, mî-e dor de satul meî.

IN ZORI...

Incet se purifică zarea
Și mă găsește veghiând
Și-n inima-mă încă luptând
Amorul și renunțarea.

Amorul e ziua senină,
E farmecul cel negrăit
Ce lumea o a plămădit, —
E soare și e lumină.

Și noapte e renunțarea,
Uitare și întuneric, —
E visul frumos și himeric
Ce-l stinge descurajarea.

Incet se purifică zarea
E luptă 'ntre noapte și zi,—
Dar cine va birui? —
Răspunsul e întrebarea.

IAR VISURILE...

Câte iluzii am avut
In tinerețea mea întreagă
Credeam pe veci că le-am pierdut
Și că nimic nu mă mai leagă
De visurile din trecut.

Credeam că viața am cunoscut...
Dar astăzi iar îmi iese dragă :
Intr'altul sunt azi renăscut
Și 'ntr'insul văd cum se încheagă
Iar visurile ce-am avut.

LUMINĂ !

Din întunericul adânc și greu
De-odată o lumină se arată,
Și 'n mijlocul luminii, ca o pată,
Apare speriatul fariseu.

Iși simte omul inima 'nghețată
Și'n piept se strânge sufletu-î pigmeu...
— Cine ești tu, ce mă desvăluî ? — Eă
Sunt adevăr, lumină, și răsplată !

Ș'al întunericului om și-a zis :
Lumina asta-l turbură și-l sapă,
Îi e dușmană, trebui s'o ucidă...

Nebun ! ce viața crede c'a ucis,
Și-n patru scânduri vrea ca să închidă
Ce lumea toată poate ea s'o 'ncapă !

RESUSCITARE

Dumbrava verde și 'nflorită
Ce ochii astăzi îți desfată
Cu frumusețile-î o mie, —

De-ai fi văzut-o 'ntroenită
De crivăț aspru bântuită,
Ai fi crezut-o îngropată,
Cât ai fi zis că niciodată
Viața 'ntr'insa n'o să fie,
Că moartă este pe vecie.

Și inima-mă credeam odată
Că este moartă și pustie
Ca iarna lunca 'ntroenită ; —

Dar cum o rază 'nvăpăiată
Renaște viața dintr'odată
In codrii nergi și 'n câmpie,
Tot ast-fel izbucnește vie
Viața 'n inima-mă trudită
La o privire-a ta, iubită.

TREI ZÎNE

Spre-aceeaș luptă aū pornit
In fruntea neamului robit :

Cu fața cruntă, ochi aprinși,
E cea dintăi din ele,
Scrișnind din dinți, cu pumnii 'n-
[tinși,

Cu pletele rebele
Ce ca și șerpui se 'mpletesc,
Sinistru 'n aer fâlfăesc ;
Deschide neagra-î gură :
Trăiască sfânta ură !

Cu spada 'n aer vijiind
Cu fața impietrită,
A doua vine crunt mugind
Ca fiara ce-î rănită.
Lumină de torțe o 'nconjor,
Miroase-a sânge ș'a omor
In jur, cât ține zarea :
Trăiască răzbunarea !

Dar de departe luminând
A treia zină vine ;
Invie tot ce-ating pe rând
Privirile-î senine.
Cum toate urile s'aũ stins !
Și sfânta pace a cuprins
Și câmpul și cetatea :
Trăiască libertatea !

LEUL ÎNCĂTUȘAT

E leul aprig și viteaz,
Tot dinsul e, pe care
In lanțuri și zăbrele azi,
Că-l țineți rob vè pare.

Nu credeți însă c'a uitat
De vechea libertate,
De soarele învăpăiat,
De codru, al său frate!

Nu. Prin zăbrelele de fier
De mult privește țintă
Albastru un crimpei de cer
Și dorul i s'avântă...

Ș'acum, tu paznic îngrozit
Auzi cu 'nfiorare
Un murmur surd și prelungit
Ca tunet dinspre mare.

Păzește ! căci ca mâine, când
Se va simți 'n putere,
Praf se vor face rând pe rând
Zăvoare, lanțuri, fiere,

Ș'un răcnet viū și prelungit
Te va 'mpietri în silă...
Paznic nebun, nesocotit,
Amar îți plâng de milă !

BIRUINȚĂ

Stejarul nalt și inverzit
Intinde crengile-î stufoase
Desface brațele-î vinjoase
În aer cald și liniștit.

Sunt ani... era numai o ghindă
Căzută 'n praf și în noroi
De glod mănjită și de ploii
Și totuși isbuti să prindă.

Ideile mântuitoare,
Haï, tăvăliți-le 'n noroi !
Din glodul grămădit de voi
Vor crește mai triumfătoare

CÂNTECUL DIN URMĂ

Când mă 'nstrăinași de la tine,
Plecat-am cu sufletul greū
In lumea întreagă cu mine,
Cu harfa și cântecul meu.

E lumea bogată și plină
De farmece și melodii
Și-n tinăra minte senină
Vibraū toate limpezi și vii.

E lumea bogată și 'ntr'însa
Atâtea mai sunt de iubit...
O inimă, uit-o pe dînsa
Ș'o lasă-n trecutul cernit.

Și câte în lume-s frumoase
Iubitu-le-am și le-am cântat...
Când iarăș în cale-mi te scoase
Destinul meu neîndurat.

Și cântecul harfei se curmă
Pierdut îngân iarăș : rămâi...
E cântecul meu cel din urmă
E iarăș acela d'intâi...

INFINITUL

(Leopardi).

Pururi scump mî-a fost acel deal pustiū
Și'mprejmuit dintr'o parte ca și din alta,
Cât a ascuns orizonul departe priviriū.
Dar cum staū și privesc, în minte-mî

[închipui

Spațiuri nesfârșite dincolo de deal,
Supraumane tăceri și liniște-adîncă,
Inima ți se 'ngrozește gîndind la ele.
Și cum aud aci vîntul mugind prin tu-

[fișuri

Ascamên acea nesfârșită tăcere cu dînsul ;
Și-n minte'mî vine atunci vecînicia
Și timpuri trecute și vremea de astă-zî
Și sgomotul mare ce face. — Și gîndul
Mi se îneacă în ăst potop fără margini
Și dulce mî-e să mē pierd în marea

[aceasta !

COPRINSUL

	Pag.
<i>Părerî diferite</i> (H. Heine).....	5
Balada domnişoarei.....	9
↳ Balada cavalerului.....	13
Egoism.....	17
Pesimist.....	19
Crist (două sonete).....	21
↳ Moise.....	25
Ironie.....	27
Ce-am aşteptat.....	29
↳ Cu mine singur.....	31
Din leagăn.....	33
Zădărnice.....	35
Zori triste.....	37
Un cântec vechiu.....	39
Memento.....	41
↳ A vieţii taină.....	43
↳ Poveste veche.....	45
↳ Numai odată.....	47
↳ Unui nou născut.....	49
↳ Aceeaşi soartă.....	51
↳ Iluzie.....	53
↳ Nostalgie.....	55
↳ Cântec de toamnă.....	57
Ce mult.....	59
Cine ştie.....	61
↳ Trecute vremuri.....	63

	<u>Pag.</u>
Alt cântec.....	65
Târziu	67
Vecinica istorie	69
Epilog	75
La ce.....	77
Despărțire.....	79
Mai aproape.....	81
Post mortem.....	83
Din glumă.....	87
O clipă.....	89
Minciuni.....	91
Palide roze.....	93
Cea mai bună.....	95
In satul meu.....	97
In zori	99
Iar visurile.....	101
Lumină !.....	103
Resuscitare	105
Trei zine.....	107
Leul încătușat.....	109
Biruință.....	111
Cântecul din urmă.....	113
<i>Infinitul</i> (Leopardi).....	115

Aceste versuri au fost scrise
unele în anii 1888 și 1889 și publicate
pentru întâia oară în foia ziarului TRIBUNA
din Sibiu și în publicația săptămânală
FÂNTÂNA BLANDUZIEI; —
altele în anii 1894 și 1895 și tipărite
atunci în revista VIEȚA.

